

Anita Furus tale ved modtagelsen af Bogforums Debutantpris

Taler

Anita Furu
Forfatter og taleskriver

Dato

25. oktober 2018

Sted

Bog Forum, Center Blvd. 5,
2300 København

Omstændigheder

Anita Furu vandt med sin roman MIT HALVE LIV debutantprisen på Bogforum. Dommernes motivation for at vælge Furu var blandt andet at bogen er "en smuk, klog og nuanceret skildring af en pige- og kvindeskikkelse, igennem hvis bevidsthed læseren oplever verden."

TAK.

TAK til jer, der troede på historien om Ruth – I ved selv, hvem I er.

TAK til Forlaget Gladiator. TAK til min skrivegruppe. TAK til min familie.

TAK til Bogforum, fordi I **ikke** – fordi I ikke har en øvre aldersgrænse for jeres debutantpris. Det har de, som jeg har læst det, på den anden store debutantpris. Den er for debutanter under 50 år. Jeg synes, det er et mærkeligt sted at trække grænsen.

Sagt i al venskabelighed.

For det er nok bare mig, der er mærkelig. At romandebutere i en alder af 55 år.

Og dét selvom jeg altid har elsket at læse og skrive – lige siden jeg som 6-årig stavede mig gennem Laura Ingalls "Det lille hus i den store skov." Jeg har altid tænkt, at jeg selv ville skrive en roman – engang.

Hvad skete der så?

Der skete livet.

Jeg fik mand, barn, job, et barn til. Og endnu ét. Og så blev de voksne. Hvordan gik det til?

Livet er så kort.

Og her kommer bøgerne ind igen.

En roman er en chance for at leve et ekstra liv, udvide tilværelsen, mod nye horisonter, en større forståelse. Sådan har jeg det i hvert fald.

Til daglig klumper vi os sammen med mennesker, der ligner os selv. Det gør jeg i hvert fald.

Gang på gang finder jeg mig selv sammen med kvinder i 50'erne, der kan lide at læse bøger. Det er sådan set fint nok. De er godt selskab. Vi er godt selskab.

Men vi lever jo i parallelsamfund.

Og det er her, bøgerne kommer ind. Litteraturen. Romanerne. Chancen for at være en anden, leve med, føle med mennesker, der har helt andre vilkår end en selv. Og som så viser sig – selvfølgelig - slet ikke at være så forskellige.

Det at forstå andre mennesker.

Deres smerte – håb.

Angst – lykke.

Hverdag – drømme.

At formidle den forståelse - jeg tror, det er det, bøger kan.

Litteraturen trækker bånd mellem vores parallelle liv. Åbner døre. Vælter mure. Verden vokser.

For mere end 100 år siden – i 1906 - blev en lille pige forældreløs under

pogromerne – jødeforfølgelserne - i Rusland. Hun blev sat på et tog fra Kiev til Sankt Petersborg. Og i Sankt Petersborg blev hun anbragt på et dansk skib, som skulle sejle hende til Helsingør, og på skibet kendte hun ikke et menneske, og hun forstod ikke et ord af, hvad nogen sagde.

Jeg tænker, at hun var bange. At hun savnede sine søskende, sit hjem, de lugte og lyde hun kendte, sit sprog.

Det savn, den smerte og den længsel satte sig dybt. Selvom hun greb de chancer, hun senere fik, bar hun sin skæbne med sig gennem livet. Det gør man. Det gør vi.

Jeg håber, at I vil læse romanen om Ruth. Leve med hende, føle med hende, blive berørt, selvom hendes vilkår er anderledes end jeres egne.

For kun hvis læseren bliver ramt i hjertet, så lykkes romanen.

Den lille pige fra Kiev blev mange år senere min farmor.

For fem dag siden – i søndags – blev jeg selv farmor.

Det føles næsten som en ring, der bliver sluttet. Det er en god følelse. Jeg føler mig heldig.

Og selv om det er på en anden måde, så føler jeg mig sådan set også ret heldig i dag.

TAK for prisen.

Kilde

Manuskript modtaget fra taler

Kildetype

Digitalt manuskript

Tags

Takketale

URI

<https://www.dansketaler.dk/tale/anita-furus-tale-ved-modtagelsen-af-bogforums-debutantpris>